

ligt, at den Koncentration og Reorganisation, som man erkender vil være nødvendig indenfor i hvert Fald Dele af Tekstilindustrien, stadig udskydes. Det er, som om det er umuligt at forene de Kræfter, som det er nødvendigt at forene om denne Opgave, saaledes at Resultatet bliver, som ogsaa det ærede Medlem Hr. Drachmanns Tale gav Indtryk af, at Tekstilindustriens Vanskeligheder blot giver sig Udslag i stadige Krav om Forøgelse af Toldbeskyttelsen i Stedet for i et Arbejde paa at gøre denne Industri mere konkurrencedygtig... (*Halvdan Hendriksen*: Ja, men det er jo umuligt uden Told)... Jeg vil sige til det ærede Medlem, som afbryder, at Højrepartiet har altid ment, at det var umuligt at gøre Industrien konkurrencedygtig, medmindre den fik forøget Told. I den Henseende er jeg altsaa af en anden Mening.

Forslaget om endnu i et Aar at opretholde en Del af Cigarindustriens Kriseværn maa vi derimod modsætte os. Dette Kriseværn gennemførtes jo af det konservative Folkeparti og Venstre i 1923 som en overordentlig høj Toldbeskyttelse for to Aar, en Toldbeskyttelse, som den Gang ogsaa paa det stærkeste bekæmpedes af det ærede Medlem Hr. Borgbjerg. Vi forvort Vedkommende erkendte, at det kunde være vanskeligt efter disse to Aars Forløb pludselig at gaa ned fra en saa høj Toldbeskyttelse til den normale, og vi gav derfor i 1925 vor Tilslutning til, at Nedsættelsen fandt Sted gradvis gennem halvandet Aar. Denne gradvise Nedsættelse fulgtes saa af Bestemmelser i December i Fjor, der var nødvendiggjort af Minister-skiftet, og som indeholdt en yderligere Forlængelse for 3 Maaneder. Jeg udtalte under Behandlingen af dette Forslag, at vi maatte til sin Tid fastholde, at dette Kriseværn skal falde bort, som forudsat i Lovgivningen, den 1. April, og jeg fik i den Henseende Tilslutning den Gang fra Venstrepartiet, som udtalte, at den maatte falde bort. Det undrer mig derfor noget, at der nu foreligger Forslag fra Regeringen om at gennemføre en delvis Fornyelse deraf.

Men dertil kommer et helt andet Forhold vedrørende dette Kriseværn, nemlig at der i Virkeligheden ikke i denne Industris Forhold er noget som helst, der begrundet Kriseværnets Opretholdelse. Jeg hørte nok den højtærede Minister anføre i Gaar, at Arbejdsløsheden stadig var lige stor indenfor Tobaksindustrien, og at det derfor var rimeligt at opretholde Halvdelen af Kriseværnet endnu et Aar. Men jeg maa bestemt hævde, at saaledes som Forholdene ligger

indenfor denne Industri, ligger der ikke i en Henvisning til Arbejdsløsheden noget som helst Argument for Kriseværnets Opretholdelse, for det er ikke Indførselen, der gør, at vi har den store Arbejdsløshed i Tobaksindustrien. Den, der vil undersøge disse Forhold, vil se, at vi i 1926 kun har indført 26 000 kg Cigarer. Det er kun Halvdelen af den Indførsel, der fandt Sted i Aaret 1913. Importen af Cigarer gaar i dette Øjeblik maaske højst op til 4 pCt. af Produktionen her i Landet. Selv om der ikke indførtes en eneste Cigar til Danmark, vilde det ikke være muligt i Kraft af det nuværende Forbrug at beskæftige mere end maaske et Par Hundrede Arbejdere af de 1 700 arbejdsløse i Cigarindustrien for Øjeblikket. Hvad er da Grunden til Arbejdsløsheden? Det er den, at Forbruget gaar ned. Det er man ogsaa ganske klar over indenfor Industrien. Jeg skal blot henvise til, hvad der staar i Industriberetningen for 1925, der udgives af Industriforeningen, nemlig, at der af Cigarfabrikkerne udtales Bekymring for, at Udviklingen mere og mere vil gaa i Retning af Indskrænkning af Cigarforbruget, og der føjes til, at det var ikke Importen af udenlandske Cigarer, som fremkaldte Arbejdsløsheden, som den Gang var paa 1 600. Hovedgrunden til Tilbagegangen maatte derimod søges i de økonomisk vanskelige Forhold, som ved særlige Beskatningsforhold blev yderligere forværret for Cigarfabrikkernes Vedkommende.

Derfor tror jeg det rigtigt at sige, at overfor denne Arbejdsløshed gives der kun eet Middel, det er Prisnedgang for Cigarerne. Alle, der kender til disse Forhold, ved, at Cigarindustrien har til det yderste udnyttet det umaadelige Kriseværn, som Toldloven af 1923 betød for denne Industri, at den derigennem har opretholdt Priserne paa Cigarer langt ud over det Tidspunkt, da Priserne burde have været nedsat under Hensyn til Raastoffernes Billiggørelse og Arbejdsløshedens Nedsættelse. Derfor gentager jeg: der er kun eet Middel mod denne Arbejdsløshed i Cigarindustrien, og det er en Nedsættelse af Priserne, af de Priser, som heller ikke nu er fulgt med i den almindelige Nedgang, en Nedsættelse, som berettiges af Fabrikationens Billiggørelse gennem Deflationen. Det er saadan, at der i dette Øjeblik er en forfærdende Afstand mellem Produktionsprisen for Cigarer og den Pris, Publikum maa betale. Jeg vil anse det for sandsynligt, at Bortfaldet af den ekstraordinære Told paa Cigarer i nogen Grad kan fremtvinge den Prisnedgang, der er en nødvendig Forudsætning for det forøgede Forbrug, som igen